

Folketinget dækker beslutningen, vil den også blive bakket op af befolkningen.

Så er det, jeg spørger mig selv om, hvorfor man er så meget imod sådan en folkeafstemning. Jeg tænker faktisk på, at før udenrigsministeren fik det høje embede som minister, mener jeg at kunne erindre, hvis jeg ikke er sådan helt galt på den, at han, da han havde lidt god tid, drog land og rige rundt, som man siger, og appellerede til og udtrykte forståelse for, at nu skulle danskerne i meget, meget højere grad tage stilling til en lang, lang række spørgsmål ved folkeafstemninger. Det var i hvert fald, blev der sagt, radikal politik og også det, som ministeren formentlig fik opbakning til i sit eget parti.

Men nu har piben fået en anden lyd, nu vender ministeren tommelfingeren nedad, og jeg synes nok, det er lidt uforståeligt, når man tænker på de argumenter, der fremføres. Sådan noget som, at man ikke tidligere i sådanne sager har haft folkeafstemninger. Nej, men som man siger i fagsproget: Én gang skal jo da være den første.

Det leder mig lidt hen til, og det kan godt være, at jeg bliver korrekset for det, at vi den 28. maj skal have en folkeafstemning om Amsterdamtraktaten, og den indeholder jo mange elementer, den Amsterdamtraktat. Den indeholder blandt andet, og det har regeringen sagt er en af de væsentlige ting i Amsterdamtraktaten, at man skal udvide med et antal lande. Det sætter man rask til folkeafstemning.

Så er det, jeg spørger sådan helt ud af hjertet: Hvad er det så, der gør, at man ikke ved samme lejlighed f.eks. kunne udlevere en stemmesedel, hvor man også stemte om, hvorvidt det var i orden med den NATO-udvidelse?

Jeg er ikke en gnist i tvivl om, at befolkningen vil synes, at det er en god idé, også fordi det har en lang række sikkerhedsmæssige aspekter, og så kunne man samtidig også bevise over for Enhedslisten og SF, at befolkningen bakker Danmarks NATO-politik op.

Jeg ved ikke, hvad man venten på, jeg ved ikke, hvorfor man tøver, hvad det er, der gør, at man er så negativ over for forslaget. Jeg synes, at det ville være en utrolig fin prøve på dansk demokrati, når det er bedst.

Villy Søvnald (SF):

Jeg skal kvittere for debatten og føler trang til at gøre opmærksom på, at forslaget som sådan jo ikke drejer sig om ens holdning til NATO. Vi

har bestræbt os på at lave et beslutningsforslag, der drejede sig om at lægge vægt på debatten, og det er vel også derfor, at det har fået støtte de steder, det har.

Men ellers har den principielle debat jo i nogen grad drejet sig om: Skal man lade afgørende spørgsmål underkaste en folkeafstemning, eller skal det være de mindre ting?

Jeg synes, specielt hr. Estrup var inde på i sit indlæg, at det krævede indsigt og også indblik i modstridende interesser. Jamen det gør svære spørgsmål jo, og den kortslutning, man er meget tæt på efter at have sagt det, er, at kun meget lette, enkle ting er egnede til folkeafstemninger, medens det nok er bedst, at man beslutter indviklede og besværlige ting i et forum som det her. Det synes jeg er et ganske, ganske specielt demokratisyn, som jeg vil advare også Det Radikale Venstre imod.

Vi står over for den vel nok vigtigste og mest vidtrækkende udenrigs- og sikkerhedspolitiske beslutning, der overhovedet er taget siden den kolde krigs afslutning. Jeg synes, det er helt afgørende, at vi i sådanne situationer sikrer den folkelige debat. Jeg hørte hr. Jensby sige, at han havde kunnet se en rungende folkelig debat. Det har jeg nu haft lidt svært ved, må jeg sige, selv om jeg synes, at jeg selv har bidraget en del.

Jeg synes ikke, at der har været ret meget debat, og jeg synes, det har været en af den type beslutninger, hvor man startede med at tage konklusionen, nemlig at NATO skulle udvides, og så har vi efterfølgende fået debatten. Jeg tror, det havde været ønskeligt også for demokratiet, at vi tog den type beslutninger i modsat rækkefølge, at vi startede med de sikkerhedspolitiske analyser for derefter at drage konklusionerne. Den her proces har været stik modsat.

Ellers synes jeg måske, ministerens og dermed også den socialdemokratiske ordførers afvisninger var lidt uforståelige. Jeg synes ikke, det er de stærkeste argumenter, jeg er stødt på i nyere dansk politik, at man ikke har nogen fortilfælde. Det andet stærke argument var, at det gjorde man ikke i andre lande. Jeg synes, det er en lidt ydmyg holdning til demokrati og folkestyre, og jeg var egentlig meget enig, da hr. Estrup sagde, at så let kunne man ikke slippe; man var nødt til at gå ind i selve materien, og det gjorde hr. Estrup så.

Det, han anførte, var, at vi dermed antastede ansøgerlandenes ret til selv at beslutte, hvilken militærpagt de ville melde sig ind i. Og det er